

"De pestkop"

door Isabelle

Tomašević

Inhoud

- > Opnieuw naar school
- > Het eerste slachtoffer
- > Het geheime pact
- > Naast JL Remodo ? Juf neen toch ?
- > Alweer een slachtoffer
- > De anonieme brief
- > De detectives
- > Onverwachts bezoek
- > Koppeldansen en Valentijnsdag
- > Eens een pestkop altijd een pestkop !

" De pestkop"

hoofdstuk 1

Opnieuw naar school

Pestkoppen.....Je hebt ze in alle soorten. Sommige doen het om de baas te zijn, anderen doen het omdat ze willen opvallen, nog anderen proberen zich hierdoor populair te maken, en nog anderen zijn bang zelf gepest te worden. Maar daar gaat het in dit verhaal niet over, in dit verhaal gaat het erover hoe JL Remodo, een jongen in mijn klas, kinderen pest.

Hoe hij duwt en trekt ennou, dat vertel ik je straks wel. Je zou dit verhaal niet snappen als ik het van achter naar voren zou vertellen.

Dus begin ik maar bij het begin.

Een supervakantie is voorbijgevlogen. Nu is het tijd om weer naar school te gaan. Een nieuw schooljaar in het derde leerjaar. Ik was zeer opgewonden om weer naar school te gaan, al mijn vrienden terug te zien, kennis te maken met nieuwe kinderen, zien of mijn nieuwe juf leuk is.

Maar er is ook een minpuntje aan, de pestkop terugzien. Hopelijk pest hij niet meer. Maar hij zal het waarschijnlijk wel doen. Of misschien is hij naar een andere school gegaan, dat zou leuk zijn. Ach ja, het zou beter zijn als ik me nu op de goede dingen stort.

Nog geen seconde later, vloog een herkenbaar iemand in mijn armen. Ze zei : ik heb je gemist, Elle. Ik jou ook, zei ik. Voor mij stond één van mijn beste vriendinnen, Alissa. Ze had een rode broek aan. Ze zei dat ze even naar onze nieuwe juf wou gaan kijken. Ik vond dat goed. Even later vloog Seline in mijn armen, dit is wel mijn aller- allerbeste vriendin. Seline had een blauw T shirt aan. Dat stond haar supergoed, ze ziet er trouwens altijd megacool uit.

Ook zij wou kennismaken met de nieuwe juf.

Toen ik op weg was om naar mijn nieuwe klas te gaan kijken, zag ik Tella. Ook zij behoorde tot mijn vriendinnen-kringetje. Ze had een bruin jack aan. Ze besloot om met me mee te gaan zodat we konden zien waar we dit jaar onze tijd gingen doorbrengen.

Ik zag dat Alissa daar al was, Seline ook en dan was er ook nog Jalien, ook één van mijn betere vriendinnen. En naast Jalien stond.... pfff, neen eh, euh ja, toch wel ... de grootste pestkop van de school, neen : van het land, of neen : van de wereld ! Hij had geluk dat de juf niet in de klas was, want hij was weeral aan het pesten begonnen. Zijn slachtoffers waren deze keer Alissa, Jalien en Seline. Alissa kreeg te horen dat ze precies roodkapje was, met haar rode broek. Vanaf het eerste moment was hij dus weer bezig. Raar dat hij Seline erbij betrok, want hij was stiekem verliefd op haar, al sinds het 1ste kleuterklasje.

Ik begon meteen mijn vriendinnen te verdedigen. Dat had hij totaal niet verwacht. Hij is het niet gewoon dat er iemand hem durft tegen te spreken. Vorig schooljaar was hem dat gelukt, maar dit jaar ging alles anders worden.

Raad eens wat hij toen deed ?!

Hij riep met volle kracht de ergste scheldwoorden : onnozel kieken, stomme tut, bemoei je met je eigen zaken voor ik je een mep verkoop. Geschrokken ging ik een stap achteruit. Net op dat moment ging de bel. Gerustgesteld zei ik : "gered door de bel !"

hoofdstuk 2

Het eerste slachtoffer

We zijn al een maand ver in het nieuwe schooljaar.

Heb ik al verteld over de 2 nieuwe leerlingen ? Nee, wel luister dan maar goed : een nieuw meisje en een nieuwe jongen ; het meisje is heel levendig, knap en heeft de mooie naam Claris, ze zou goed in ons groepje passen. De jongen kenden we eigenlijk al een beetje, want hij moest blijven zitten, zijn naam is Marko.

Ik zag dat Claris het al snel gewoon was, en al vlug zat ze bij ons groepje. We brachten veel tijd samen door en deden leuke meidendingen zoals : spelletjes spelen, toneeltjes maken, dansen en zingen (ook al konden we niet zingen). We speelden vaak tikkertje tweeling. Seline tikte mij altijd en ik haar. Zo gaat dat met beste vriendinnen. Claris en Jalien kozen ook altijd voor mekaar. En Tella en Alissa, die hoorden ook bij mekaar. Je ziet het, leuke tijd samen.

Voor Marko was het helemaal niet zo simpel om vrienden te maken. Tussen de jongens bestonden er ook al veel kliekjes. De stoere jongens, dan waren er ook nog de sportieve en dan ook nog het pestkoppen-kliekje met als leider JL natuurlijk. Er was 1 jongen, die bij geen van deze kliekjes hoorde, Timothy. Het was heel moeilijk om bij de groepjes bij te geraken en gezien Timothy alleen rondliep, begon Marko zijn tijd met hem door te brengen. Timothy was een behulpzame jongen. Hij hielp zijn moeder met klusjes, winkelen, koken en hij bracht de meeste tijd alleen door op zijn kamer. Op school, tijdens de pauze, brachten Timothy en Marko veel tijd samen door. JL had zijn nieuwe slachtoffer uitgekozen en hij koos spijtig genoeg voor Timothy. Hij wist heel goed waarom hij hem koos, Timothy was niet zo populair en niemand zou hem dus verdedigen, misschien Marko... maar daar zou hij later dan ook wel komaf mee maken.

Hij begon met zijn pet af te trekken. Daarna werd ze in het rond gegooid door JL en zijn vriendjes. Timothy probeerde ze te bemachtigen, maar het lukte hem niet. Ze waren met veel en de pet vloog van hier naar daar. En zo was er iedere dag wel iets.

De volgende dag, in de pauze, moest Timothy heel nodig plassen, maar JL vond het leuk om de toegang van de WC te blokkeren. En bij de meiden durfde hij niet binnen. Hij kon toch op de speelplaats niet in het wild beginnen plassen. De bel ging en daar stond Timothy nog steeds te trampelen. Ik zag dit en vroeg waarom hij zo deed. Hij antwoordde : "nou, ik moet nodig, maar de bende van JL liet me niet gaan." We waren nog maar 2 minuten terug in de klas en Timothy vroeg of hij naar de WC mocht. Toen kreeg hij nog eens de volle lading van de juf. Tuurlijk mag je niet, het is pas pauze geweest. Waarom ben je dan niet gegaan ? Timothy durfde de waarheid niet zeggen, hij was bang voor klappen. Dus zei hij maar : "omdat ik het daarstraks nog niet voelde." Uiteindelijk liet de juf hem gaan, iedereen lachte want hij had al een deel in zijn broek geplast. Gelukkig kon hij zijn turnkledij aandoen en zijn lange broek laten drogen op de centrale verwarming.

Nog een andere keer duwden ze hem van hier naar daar, totdat hij in een plas viel. Weer kletsnat, weer turnbroek !!! Je hoorde JL dan roepen : Hey Timothy, heb je weer in je broek geplast ? Marko riep : "laat hem met rust". JL zei : "hou je mond of je krijgt een pak slaag."

De jongens speelden soms voetbal op school. Marko had Timothy overtuigd om mee te spelen. En terwijl Timothy meespeelde, had hij zijn jas uitgedaan. JL pakte de jas en gaf de opdracht aan zijn pestkop-maatje de jas te verstoppen in een boom. Toen Timothy eindelijk zijn jas gevonden had, moest hij in de boom klimmen om erbij te kunnen. De directeur kwam er net aan en strafte hem. Hier klimt men niet in de bomen. Denk daar maar eens over na, zei hij tegen Timothy. En als straf mag je mij een opstel schrijven, waarin je een paar redenen geeft waarom dit niet mag. Tegen morgen !!

Op de schoolbus zette hij zich eenzaam en alleen. Hij zei tegen niemand wat er aan de hand was. Timothy durfde dit thuis ook al niet te vertellen. Hij was echt heel ongelukkig en verdrietig. Dat zal JL ook wel niet weten, hoeveel verdriet hij Timothy aandoet. Misschien kan het hem niet eens schelen, ook als hij het wel zou weten. Hij zal niet weten wat het woord "schuldgevoel" wil zeggen. Timothy deed zijn klusjes en ging op zijn kamer. Hij vertelde niet veel. Op een dag deed hij alsof hij ziek was, hij was niet echt ziek natuurlijk. Maar hij deed alsof, hij was schoolziek, schoolmoe. Niet omdat hij niet naar de les wilde, maar omdat hij het

beu werd om gepest te worden. Hij was heel verdrietig. Hopelijk werd het morgen beter. Na een weekje thuiszijn, moest hij weer naar school. Zou alles beter worden ? Zou JL hem met rust laten ? Dat is het enige wat hem bezighield.

Vandaag wordt het een grote dag voor JL, het zal vandaag de dag worden dat Timothy de ultieme pestbui over hem heen krijgt. "Vanaf het moment dat Timothy de school binnenstapt, zal ik hem het leven moeilijk maken." dacht hij. Eerst een paar schoppen op zijn kont, daarna een paar duwen in zijn rug. Oei, hij valt. Nu is het moment jongens, roept hij naar zijn vrienden. In geen seconde kreeg Timothy schoppen en slagen als nooit daarvoor. Toen een leerkracht dat opmerkte, deed JL gewoon alsof hij erlangs liep en er niets mee te maken had. Nu was Timothy zijn broek helemaal gescheurd en kon hij niet anders dan de waarheid vertellen aan zijn mama. Ze deed wat iedere mama zou doen om haar kind gelukkig te maken. Timothy veranderde van school. Spijtig voor Marko, want die stond er nu weer alleen voor. Het eerste slachtoffer was gevallen.

hoofdstuk 3

Het geheime pact.

Alles werd weer rustig, nu Timothy van school gegaan was. JL Remodo hield zich kalm, zijn kompanen ook. Het groepje van de 6 meisjes : Seline, Alissa, Jalien, Claris, Tella en ik, Elle besloten om elke donderdag in de Kerkmolenstraat onder een bessenboompje af te spreken. De eerste keer dat we daar een afspraak hielden was omdat ik iets aan hun wou vertellen. Ik had een voorstel. Ik wou vragen om een pact te sluiten. Een pact om te voorkomen dat JL één van ons pest, we zagen wat er gebeurde met Timothy. Timothy stond er alleen voor en daarvan heeft JL misbruik van gemaakt. Dat mag niet met één van ons gebeuren. En als we steeds voor mekaar opkomen als meneertje Pestkop ons zoekt, dan zal hij steeds

met ons allemaal moeten afrekenen. Iedereen was akkoord. Enkel wij zes waren hiervan op de hoogte. We beschouwden dit als "ons geheime pact".

Op een dag riskeerde hij het om Seline bij haar polsen te pakken en zo hard te trekken totdat ze op de grond vloog. Alissa zag het, verwittigde ons en we spanden samen om te roepen dat hij moest stoppen. Hij schold nog wat zoals stomme meisjes ! Maar hij stopte toch met trekken.

Toen Tella rondhuppelde, trok hij aan haar staartjes en zo gingen de linten uit haar haar. Jalien zei hem : "laat haar toch met rust, of ga jij misschien die linten in jouw haar doen". Zelfs zijn maatjes vonden het grappig. Maar hij liet Tella met rust.

Hij duwde Claris tegen een muur, zijn groepje medewerkers ging rond hem staan en toen trok hij haar broek naar beneden, zodat ze in haar slip stond. "Hela, wat doe je daar ? riep ik. Laat haar toch met rust of ik zal jullie broek eens aftrekken". Hij draaide zich om en keek heel boos, maar hij kon niets doen, want er was een juf van toezicht in de buurt. Hij begon van alle smoesjes te verzinnen, om te bewijzen dat hij er voor niets tussenzat. En ondertussen kon Claris toch wegglijpen.

De eerstvolgende keer dat we afspraken in de Kerkmolenstraat, bespraken we alles wat er gebeurd was. We vonden dat we het heel goed aangepakt hadden. En dat we zo verder moesten doen. Girlpower heet dat in het engels.

Den JL deed het niet alleen met de meisjes. Je zag wat er met Timothy gebeurde en hij deed dit ook met andere jongens. Hij maakte ruzie, zelfs met één van zijn beste kameraden. Ze vochten en hij gooide Rick tegen de muur, het was zo erg dat gans zijn gezicht geschaafd was. Rick moest verzorgd worden, maar deze vertelde niet de waarheid tegen de juf. Hij zei dat hij uitgegleden was en zo op zijn gezicht gevallen was. Iedereen wist dat dit gelogen was, maar niemand verraadde JL.

En op een keer, tijdens het knutselen, duwde hij Luk, die daardoor viel. Toevallig deed ik een schuif dicht en Luk zijn duim zat ertussen. Had JL hem niet geduwd, dan was dit niet gebeurd.

Zo had hij eens stiekem kleine steentjes in zijn zak gestoken en toen we turnen hadden, had hij die steentjes in de turnpantoffels van Kyno gestoken. Op het

moment dat Kyno zijn pantoffels aandeed en zijn eerste stap wou zetten, schreeuwde hij van de pijn door de scherpe steentjes die als spijkers in zijn hiel staken.

Ko had eens een zak met druiven mee en toen hij deze tijdens de pauze op de speelplaats aan het opeten was, gaf JL een bevel aan zijn beste maatje, Rick (die hij soms ook pestte), om tegen Ko op te botsen. Sommige druiven vielen op de grond en de andere waren in zijn zak geplet. Hij had nu druivensap, het was een grote plakboel.

Rachid kwam met de fiets naar school. Iedereen wist welke zijn fiets was : de leukste fiets, met de leukste gadgets. Hier en daar wat knipperlichtjes, achteraan een stok met een vlag waarop stond : I am the best. "Ik ben de beste" wil dit zeggen. JL was jaloers op de fiets en hij zorgde ervoor dat de banden van Rachid zijn fiets lek waren. En toen ging hij nog staan lachen met Rachid : "Hey Rachid, ben je nog altijd de beste ?" Wist je dat er in de naam Rachid het woordje shit voorkomt ? En dat is net wat je doet man. Stinken als shit ! Idioot !

Tegen Lennerd zei hij dingen zoals : "ik ben zeker dat je moeder niet eens van je houdt. Geef toe, ze gaf je de naam Lennerd, daar komt het woordje Nerd in. En daar kan ik haar 100 percent gelijk in geven, je bent de grootste nerd die er bestaat.

Lore haar ouders gingen dit jaar scheiden. Ze had het er heel moeilijk mee omdat ze dacht dat het haar fout was. Tijdens een thema van wero hadden we hier in de klas over gepraat. JL had er niet mee gewacht om haar te pesten. Tijdens de eerste pauze viel hij haar aan : "leuk dat je ouders gaan scheiden, jouw fout zeker ?" Lore werd nog verdrietiger en ze stortte zich op JL. Het enige wat ze deed, was zichzelf pijn doen, want JL was voor zijn leeftijd een grote, sterke jongen. Hij lachte haar gewoon uit. "Komop, nog een slag ! Doe je best ! Is dat alles wat je kan ? Flauwerik ! Lore kon niets anders meer doen, dan wenen.

En zo ging het maar door en door en door.

We waren blij, dat we het geheime pact gesloten hadden. Voorlopig liet hij ons een beetje met rust. Stomme Remodo !!

hoofdstuk 4

Naast JL Remodo ? Juf..... neen toch ?

Ik zat al een maand naast Jalien. Het was tijd om te verwisselen van plaats. Het voelde als een aardbeving toen ik hoorde naast wie ik nu moest zitten. Ik zou zelfs naast Ko willen zitten, de gekste van de klas, maar naast JL, juf... neen toch ?

De eerste maandag dat ik naast hem moest zitten, duurde het niet lang voor dat het fout liep. Eerst begon hij met duwen en trekken, daarna prutste hij aan mijn spulletjes, en hij gaf mij altijd een por van vanachteren. Hij was wel zo slim om het altijd te doen als de juf niet keek. De juf keek toevallig op, ze zag wat hij deed en zei : JL, wil je daar eens mee ophouden aub ? Laat Elle met rust, of wil je een derde streep, vergeet niet dat je er al twee hebt. Wanneer je drie strepen hebt, moet je een extra huistaak maken, maar daar trok JL zich niks van aan. Hij vond altijd wel iemand die bang genoeg was om het voor hem te maken. Toen ik naar huis ging, was ik heel teleurgesteld. Ik had gedacht dat de juf, mij ging verzetten, als ze het zou zien, maar dat deed ze niet. Hopelijk wordt het een betere dinsdag dan maandag.

De volgende dag daagde JL me uit, hij zei : "hey, bange kip, ben je klaar voor een dagje JL ? Hij trok lachend zijn wenkbrauwen op. Zonder op te kijken, zei ik tegen Seline : dit wordt een stomme dag, je hoorde wat hij zei.

Toen we eenmaal in de klas waren, duwde hij me bijna van mijn stoel. Twee minuten later, was ik echt van mijn stoel gevallen. De juf keek op en zei tegen JL : "nu is het genoeg geweest, ga op de plaats van Rachid zitten." Rachid was toevallig ziek die dag, daarom was er daar een plaatsje vrij.

De volgende dag probeerde hij altijd met stylo in mijn gezicht te schrijven, het was er zelfs één keer op. Ik moest mijn gezicht gaan afwassen in de wasbak. De juf vroeg waarom ik dit deed, en daarop antwoordde ik : "wel, JL heeft in mijn gezicht geschreven, dus was ik het even af." De juf wierp een kwade blik op JL. Wat moest ze toch aanvangen met deze jongen ? Het was alsof er niets aan te doen was. Ze had al heel wat kinderen in haar klas gehad. Maar JL, daar was gewoon geen stoppen aan.

Donderdag hadden we turnen, hij bedreigde me ermee, dat ik een klap zou krijgen. Van schrik ging ik snel een stap achteruit. Ik zei hem dat ik mijn vader eens naar school zou meebrengen, maar dit maakte geen indruk. "Kom er maar mee af" lachte hij.

Vrijdag verliep alles rustiger, hij had een speeltje mee waarmee hij in de belangstelling stond en dit speeltje hield hem bezig en hield hem ook rustig. Na de les op vrijdag, vroeg de juf : "heeft hij je een beetje met rust gelaten ?" Ik kon gerust ja zeggen, want hij was de hele tijd bezig met zijn leuke speeltje.

Zonder zorgen bracht ik het weekend door.

Maandagochtend, oei oei, ik weet niet of ik klaar ben voor weer een week op de schoolbanken naast JL. Ik ben dat duwen, trekken, porren, schelden, prutsen meer dan beu. Ik kan niet eens ongestoord de les volgen. En JL had zijn pleziertjes. Eerste lesuur..... en bam !! Het was weer begonnen : HELWEEK !

Ik kon het niet meer verdragen en zei zelf luidop : "JL, stop er nu eens mee. Ik wil opletten en kan mij niet concentreren." De juf moet gedacht hebben dat de maat vol was want ze vroeg : "Elle, zou je graag hebben dat ik je verzet naast iemand anders ?" Tuurlijk wou ik dat, ik wou dat al vanaf het eerste moment. Ik wist het héél héél zeker en zei met volle overtuiging : Jjjaaaa ! Tijdens de laatste pauze, konden we niet buiten gaan. We moesten onze boeken en schriften naar onze nieuwe plaats brengen. JL zijn nieuwe buurvrouwje werd Lore. En ik kon het niet beter treffen met mijn allerbeste vriendin Seline. Alles zou nu rustig worden. Voor mij dan toch. En voorlopig dan toch. Ik ging opgelucht naar huis. Hij moest me nog wel eens tuthola naroeppen, maar daar trok ik me niets van aan. Ik moest en ik zou veranderen van plaats en vandaag had ik hem overwonnen.

Hoera voor mij !

Mijn helweek was voorbij. Was die van Lore begonnen ? Inderdaad, maar Lore nam zich vlug een voorbeeld aan mij. Ze wachtte niet totdat de week voorbij was. Na een halve dag, op dinsdag was dit, ging ze zelf bij de juf en vroeg om haar te verzetten. De juf wist ook wel waar dit heen ging. Ze kon niet alweer één week gepest toestaan. Dus gaf ze toe aan Lore. Ze zit nu wel naast de grootste gekkebek van de klas.... maar liever dat, dan wat het was !

hoofdstuk 5

Alweer een slachtoffer

Voorlopig hadden we het er goed vanaf gebracht. De meisjes hielden zich sterk. JL zocht een volgend slachtoffer op. Hij was een beetje afgegaan, daar in de klas en nu moest iedereen weten wie hier de baas was. Marko paste daarvoor goed. Hij had niet zoveel vrienden gemaakt, dus niemand zou hem echt gaan verdedigen, en dus lag hij er toch al een beetje uit. En als niemand hem verdedigde, dan zou het niet lang duren vooraleer hij er volledig uitlag. Ready, set, go !!! Voor JL is dit een spelletje, voor Marko is het zijn leven. Het begon allemaal redelijk onschuldig. Kyno zat naast Marko in de klas. JL had hem het bevel gegeven om in de schriften van Marko te krabbelen. Kyno was een vriend van JL, dus deed hij dit. Toen de juf op donderdag de schriften opvroeg moest Marko uitleg geven, wat dat gekrabbel in zijn schrift deed. Wat moest dit voorstellen ? Marko wist niet wat hij moest antwoorden en zei maar dat zijn zusje van twee dit gedaan moest hebben, terwijl hij eventjes niet keek. De jongens zaten te lachen en Marko wist heel goed dat hij gelogen had. Hij voelde zich daar heel slecht bij. Maar hij was gered, toch voor deze keer.

Zo moesten we thuis een huistaak maken over taal. Gezien ze bij Marko thuis anderstalig zijn, was hij onzeker. Toen hij 's morgens toekwam op school, wou hij zijn antwoorden vergelijken met die van Jalien. Hij haalde zijn schriften uit zijn boekentas, maar nog voor hij ze kon opendoen, duwde Rick de schriften uit zijn handen. Rick ging langs de kant bij JL staan en ze gaven mekaar een High 5. JL zegevierde. Alweer een opdracht volbracht.

De volgende dagen probeerde Marko de kliek van JL (JL, Rick, Kyno, Luk) te mijden en begon hij met de meisjes op te trekken. Maar dat liep alweer slecht af. Toen ze aan het springtouwen waren, scholden ze hem uit voor springjongen en sukkel. "Je kan zo in het circus gaan werken, pipo." Niemand verdedigde hem echt, omdat iedereen bang was dat JL hun dan zou beginnen pesten.

Bij Marko gingen ze echt ver. Hij moest in de naschoolse opvang blijven en Rick lokte hem op een keer mee, zogezegd om op het gras voetbal te spelen. JL wachtte hem op met een hoop modder. Ze wreven dit in zijn gezicht en staken de modder in zijn slip. Alsof hij in zijn broek gedaan had. Ze kwamen niet meer bij van het lachen en Marko begon te huilen. Toen kreeg hij verwijten naar zijn hoofd zoals huilebalk, moederskindje, enz.....

Die avond vertelde Marko alles aan zijn ouders. Zijn mama had verdriet en wist zich geen raad. Ze probeerde haar kind te troosten en moed in te spreken. Zijn vader, die kon er echt niet mee lachen. In plaats van Marko te troosten, kreeg hij op zijn kop. Als je nu niet kunt verdedigen, wat ga je dan later in het leven doen. Je moet je sterker gedragen, je moet voor jezelf opkomen. Waarom reageer je niet ? Als ze je slaan, sla dan terug. Misschien krijg je op je kop, maar ze weten dan toch dat ze met jou niet moeten sullen. Wie denkt die kleine wel wie hij is ? "Marko," zei hij, "het is alsof je in een jungle zit en het is de wet van de sterkste. Je moet zien te overleven. Ik zal er niet gans mijn leven voor jou zijn en het is het moment dat je voor jezelf leert beslissingen nemen. Geef ze gewoonweg slaag terug." En daar stond Marko dan, hij had totaal geen zelfvertrouwen meer en thuis kon hij ook op geen begrip meer rekenen. Misschien moest hij maar eens terugslaan.

"Jow, pipo, waar dacht je heen te gaan ?" was het eerste wat Marko de volgende

dag hoorde van JL. Marko dacht terug aan de woorden van zijn vader : terugslaan ! En hij antwoordde aan JL : "Jow, superklojo, waarschijnlijk daar waar jij ook gaat." Iedereen keek op. Had Marko echt geantwoord ? Had hij JL "superklojo" durven noemen ? Daar kon alleen maar meer miserie van verder komen. JL draaide zich om en vloog met al zijn kracht naar Marko. JL was groot en sterk en Marko ocharme, was klein en tener. Er werd over en weer geslaan, getrokken, geduwd. Er stonden toeschouwers, langs de kant om de twee aan te moedigen. Kyno voelde zich heel slecht toen hij zag, hoe JL met volle kracht op Marko aan het slaan was. Hij wou niet bij dat soort groepje horen, die een gans schooljaar slagen uitdeelde. Hij was het beu om iedereen pijn te doen. "Hou toch op" zei hij luid. Rick riep ondertussen : "pas op, er komt een leerkracht aan." De toeschouwers verdwenen en JL keek op. Net op dat moment, haalde Marko uit. Een slag, vlak in het gezicht, op de neus van JL. Het bloed stroomde uit zijn neus. De leerkracht wist niet wat hij zag en nam Marko bij de oren. JL deed alsof hij slaag gekregen had, dat hij er zou van sterven. Niet dus !! De jongens moesten, nadat ze gekalmeerd en verzorgd waren, hun uitleg komen geven bij de directeur. Maar JL is nu éénmaal beter in liegen en smoesjes verzinnen en hij verzoon een gans verhaal, waarin hij in de rol van grootste slachtoffer uitblonk. Een dikke, vette leugenaar was het. En alweer overwon hij. Marko werd van school gestuurd. Hij moest naar een andere school gaan. Gedragsproblemen, dat stond er op zijn papier. Hopelijk vond hij weer geen bullebak, die hem het leven zuur maakte.

Er werd over dit voorval gezwegen. Spijtig dat de waarheid niet gekend is, zeiden de zes meisjes van het geheime pact.

hoofdstuk 6

De anonieme brief

Er kwam alweer een donderdag aan. Dus ook een geheime afspraak onder dat bessenboompje in de Kerkmolenstraat met ons zes. We hadden het erover hoe oneerlijk het was wat JL met iedereen deed. Tella stelde voor om het elk apart aan onze ouders te vertellen. Jalien vond het geen goed idee en protesteerde, ze zei : "nee, ze kunnen daar ook niets aan veranderen." Claris zei : "nee, onze ouders niet, maar JL zijn ouders, zij wel." "Moesten mijn ouders zoiets te weten komen, zouden ze best boos zijn", begon ook Alissa." "Of we kunnen ook een brief aan de directeur schrijven" zei Seline. Ikzelf vond dit ook een goed idee, maar vroeg : en wie gaat die brief dan schrijven en ondertekenen ? "Of willen we de brief anoniem schrijven ? Iedereen vond dit een goed idee. We waren het erover eens dat dit de perfecte manier was, om alles door te vertellen. Niemand hoefde bang te zijn om daarvoor later gepest te worden, want niemand zou weten wie de brief schreef of wie de brief bezorgd had. We moesten een plannetje bedenken.

Iedere keer, tijdens de pauze kwamen we samen om te bespreken hoe we het gingen aanpakken. We besloten een lijstje te maken, met alles wat we ons herinnerden. Maar er is al zoveel gebeurd, dat zou een enorme lijst worden. Ondertussen moesten we op onze hoede zijn, dat JL niet zag wat we deden. Kyno ging soms eens voorbij en vroeg aan Elle : "wat doe je ?" En dan zei Seline : "niets speciaals, wat kom jij hier doen ?" "Ja," zei Tella : "Let maar op dat JL niet ziet hoe vriendelijk je wel bent tegen ons, je zou nogal wat meemaken dan." Alleszins konden we redelijk goed verbergen waar we mee bezig waren. Ons lijstje van pesterijen werd groter en groter. De directeur zal verstoeld staan, wat er allemaal achter zijn rug om gebeurt. Dit is ons lijstje:

1. Pet aftrekken en ermee lummelen.
2. Schriften volkrabbelen.

3. De wc blokkeren als iemand moet plassen.
4. Modder in iemand zijn gezicht en ondergoed gooien.
5. Iedereen uitschelden.
6. Iemand naar een andere school pesten.
7. Iemand rond duwen tot hij valt.
8. De band van een fiets lek zetten.
9. Met iedereen vechten en vechtpartijen uitlokken.
10. Jas verstoppen zodat de eigenaar in een boom moet klimmen.

Dit waren tot nu toe de hoogtepunten van het lijstje, maar later komt er nog meer bij.

De eerstvolgende keer dat we in de Kerkmolenstraat een afspraak hadden, brachten we pen en papier mee. Iedereen was ervan overtuigd, dat Jalien het mooiste handschrift had. Dus zij schreef de brief. Een brief zoals deze moet altijd beleefd blijven, dus begonnen we met : Geachte Directeur,.

Ik zou zijn gezicht wel eens willen zien als hij deze brief leest.

Het enige wat we nu nog moesten bedenken, was hoe de brief onopgemerkt bij de directeur moest geraken. We gingen stemmen. We schreven allemaal een briefje met de naam van de persoon erop die deze opdracht goed zou kunnen uitvoeren. De briefjes gingen in een muts. Als iedereen gestemd had, gingen we de stemmen tellen.

Stem 1 : Elle.

Stem 2 : Claris.

Stem 3 en 4 : Beiden voor Elle.

Stem 5 : Jalien.

Stem 6 : Elle

We waren het er dus over eens, dat ik de brief moest bezorgen.

We maakten een plan, om de brief te bezorgen.

"We moeten er voor zorgen dat de aandacht op iets anders wordt gericht" vond Jalien. Daar waren we het allen mee eens. Ik dacht "we moeten doen of één van ons gewond is, dan komt de directeur vast wel naar buiten. Dan kan ik onopgemerkt de brief op zijn tafel leggen. "Superidee" vond Tella. Daarop zei Seline "en jij kan dan gewonde spelen, Elle." Alissa zei "neen, zij moet die brief al bezorgen."" Da's waar" zei ik. Claris zou geknipt zijn voor die rol. Trots trok Claris een gezicht alsof ze thee dronk met de koningin. Terwijl ze dat deed zei ze "ja, dat is echt iets voor mij. "Jullie vergeten één ding" zei Jalien. "Ik begin een beetje bang te worden hoor." "Vergeet niet dat die brief in mijn handschrift is." "Ja, zo is dat" zei Seline. "Weet er iemand een andere oplossing?"

"Misschien moet die brief gewoon getypt worden, dan is het niemand zijn handschrift." zei ik

We kregen al lessen van WordPad in de klas. Dus we wisten allemaal wel al hoe we op computer een klein briefje moesten typen en afdrukken. Jalien stemde toe. Dus ging het plan als volgt :

Jalien typt de brief. Claris is de gewonde die voor aandacht zorgt. Elle speelt postbode.

Na het weekend had Jalien de brief meegebracht. Ze gaf hem aan mij in een mooie witte omslag. Nu gewoon nog bezorgen.

En onderweg viel Kyno me lastig, ach ja, je kunt die jongen niet tegen houden, hij is verliefd. Hij hield me tegen met vragen zoals : "Wat doe je ? Hoe gaat het ? Wat heb je daar in je hand ? Waar ga je naar toe ? Ik vond het heel irritant, maar antwoordde : ik doe niks hoor, en met mij gaat het goed, en ehhhhIk heb een papiertje in mijn hand, en ik ga ergens naar toe, wat kon ik anders antwoorden ?

Toen hij weg was, kon ons toneeltje eindelijk beginnen. We probeerden zo dicht mogelijk bij het bureau van de directeur te komen. Claris deed ons teken dat ze klaar was. Net op het ogenblik dat ze zich ging laten vallen, vloog er een bal knal

tegen haar hoofd. Ze bloedde uit haar neus en er stond een enorme balafdruk op haar voorhoofd. Iedereen ging rond haar staan, ook de directeur kwam kijken wat er gebeurd was. Ik beefde en zweette en mijn hart bonsde heel hard. Maar ik stak ondertussen de brief in de brievenbus. Niemand had het gezien. Toen Claris bijkwam, besepte ze dat dit echt gebeurd was. Ze moest niet eens acteren. De bel ging en we gingen allemaal naar onze klas. Seline vroeg : "is het je gelukt ?" "Ik denk het wel" zei ik. Iedereen keek naar Claris. Ocharme toch, wat zal dat pijn gedaan hebben.

hoofdstuk 7

De detectives

De volgende ochtend ging de directeur zijn post lezen. Er zat een mooie witte omslag bij zonder adres op en zonder afzender. De directeur deed zijn omslag open en kreeg het volgende te zien :

Geachte Directeur,

ik zou u graag willen wijzen op wat er achter uw rug om, op uw school gebeurt.

De jongen JL Remodo van het derde leerjaar a is een aards pestkopje en daarbij krijgt hij hulp van zijn kliekje.

Laat mij er u op wijzen wat er allemaal met/door hem gebeurd is :

Hij trekt iedereen zijn pet af en lummelt ermee met zijn vrienden.

Hij krabbelt in sommigen hun schriften.

Hij blokkeert de wc als iemand moet plassen.

Hij gooit modder in iemands ondergoed en gezicht.

Hij scheldt iedereen uit.

Hij pestte iemand naar een andere school.

Hij duwde iemand rond tot hij viel.

Hij zette de band van een fiets lek.

Hij vecht ook met iedereen en lokt vechtpartijen uit.

En hij verstopte een jas, zodat de eigenaar in een boom moest klimmen.

Ik hoop dat er wat verandering komt.

Vanwege :

xxxxxx

Een geluk dat hij neerzat, want hiervan zou hij achterover gevallen zijn. Wat was dat nu ? Een anonieme brief ! Hij dacht na van wie die brief zou kunnen komen, maar wat hem nog meer bezighield is wat er in stond. Als dit waar was, moest hij iets doen. Hij zou uitzoeken wat er aan de hand was in zijn school. Telkens tijdens de speeltijd, nam hij zijn verrekijker en bespioneerde hij JL. Af en toe zag hij iets verdachts en toen kwam hij naar buiten. En iedere keer als hij buiten kwam, zorgde JL dat hij uit het zicht was. De directeur besepte dat hij dit niet alleen kon onderzoeken, dus vroeg hij hulp aan de juf van 3A, onze juf ! De juf wist er eigenlijk ook wel van, hoe JL kinderen pest. Om de directeur te helpen, liep ze vaak langs JL en zijn groepje. Ze probeerde te luisteren naar wat ze tegen mekaar zeiden.

Soms was er wel een beetje stoer gedoe tussen de jongens.

Maar dat is normaal, je zoekt op deze leeftijd vaak naar een identiteit, en voor de jongens is een stoere identiteit goed. Ze hoorde wel een keer dat er gekibbel was tussen JL en Kyno over de meisjes. Maar ze dacht dat dit ook normaal was. Wat ze niet hoorde, was dat JL de opdracht gegeven had aan Kyno om Elle te doen struikelen. Kyno protesteerde om twee redenen :

1 : hij wou niet meer pesten.

2 : omdat hij Elle wel leuk vond.

"Als je je gaat gedragen als een meisje, doe dan morgen een rokje aan." zei JL luidop. Iedereen vond het grappig en lachte, alleen ik, Seline, Jalien, Claris, Alissa en Tella niet. We kwamen naar hem toe om hem te troosten, dat deed hem veel plezier.

De stoere-boys-kliek vond dat Kyno niet meer bij hun groepje hoorde. Kyno vond dit niet eens erg. Dan kon hij tijd doorbrengen met Elle. Want zolang hij met JL omging, zat daar geen kans in.

Het was alsof JL wist dat er naar hem gekeken werd. Hij lette goed op dat ze hem niet konden betrappen op stoute dingen.

Op het einde van de week schreef de juf op een papiertje wat ze allemaal gezien en gehoord had en ook wat ze zich nog herinnerde van de voorvallen in de klas. De directeur legde de anonieme brief en het papiertje van de juf naast mekaar. Hij vond dat het tijd was om een bezoekje te brengen aan de klas om hierover eens te praten. Ze hadden nu lang genoeg "detectiefje" gespeeld.

hoofdstuk 8

Onverwachts bezoek

De volgende week, midden in de week, op woensdag, kregen we in de klas onverwachts bezoek. Het was de directeur van onze school. Wij zes keken mekaar aan, zonder iets te zeggen. Ik was bang dat hij kwam vragen of er iemand iets meer wist over de brief. Maar ... geen woord daarover. Hij ging vooraan staan en vroeg aan de juf of hij eventjes mocht storen. De juf zei natuurlijk niet neen. Hij had een heel pak papieren mee.

Hij vroeg eerst hoe het met ons ging. Goed zeker ? Toen zei hij : "ik heb hier een heleboel papieren in mijn hand. Jullie krijgen daar straks allemaal een blaadje van mee naar huis om eens rustig te lezen. Maar eerst ga ik het eventjes uitleggen waar het over gaat."

In feite hebben we een beetje regels voor alles. Als je in het verkeer rijdt, dan weet iedereen dat je je rechts van de baan moet houden. Of als het rood wordt, dan moet je stoppen. En als het groen wordt, dan mag je weer rijden. En als iemand die regels niet volgt, dan wordt het een boeltje. Zo gaat dat ook een beetje hier op onze school. We hebben hier ook regels. En het is leuk als iedereen de regels volgt.

"Wel, ik heb gehoord dat het soms moeilijk is om die regels te volgen. Dus gaan we ze vandaag nog eens bespreken. En als er iemand vragen heeft, steek dan je hand op en vraag maar.

Eerst en vooral ben ik blij als ik hoor dat iedereen graag naar school komt. En ook als iedereen zich gelukkig voelt. Het is niet leuk als je uitgesloten wordt, dus iedereen speelt met iedereen. Wij horen allemaal samen, ook al is iedereen anders. Natuurlijk speel je liever samen met de ene als met de andere, maar daarom moet er nog geen ruzie gemaakt worden.

Als er dan toch eens ruzie is, dan moet dat toch kunnen uitgepraat worden. Er kunnen dan bepaalde afspraken gemaakt worden zodat dat in het vervolg niet

meer voorvalt. We moeten kunnen naar mekaar luisteren en met mekaar kunnen omgaan. Dat heet respect hebben voor mekaar. En dat is wat we gaan proberen te doen voor de rest van het schooljaar. Heeft iedereen begrepen wat ik bedoelde ?"

Iedereen antwoordde in koor : "ja, mijnheer de directeur" en JL rolde terwijl met zijn ogen.

Toen vroeg de directeur of we het blad aan onze ouders wilden geven zodat zij het ons ook nog eens konden uitleggen, moest er dan toch iets zijn dat we niet begrepen.

De juf liet de blaadjes van de directeur uitdelen. Iedereen was muisstil en begon het papier te lezen.

In feite was dit gewoon een deel van het schoolreglement. En in feite stond er juist hetzelfde op dat papier dan wat hij allemaal gezegd had.

Het was woensdag en dus mochten we 's middags naar huis.

JL was een goede voetballer. Iedere woensdagnamiddag had hij training. Daarna kwam hij naar huis, maar dan moest hij bij zijn oma en opa blijven. Zijn ouders waren advocaten en hadden het heel druk. Ze hadden niet zoveel tijd om met JL door te brengen. 's Morgens moesten ze naar de rechtbank om hun klanten te verdedigen. Soms waren dat dieven, er was zelfs eens een moordenaar bij. En dan 's avonds moesten ze nieuwe klanten ontvangen. En tussendoor moesten ze een hele hoop leugens bedenken, om die slechterikken te verdedigen. En als al hun werk dan gedaan was, dan ploften ze thuis in de zetel neer, moe natuurlijk. Zelfs als JL een belangrijke voetbalmatch moest spelen, waren ze niet aanwezig. Een geluk dat zijn oma en opa er altijd waren. JL had al van jongsafaan altijd zijn plan moeten trekken. Hij was pas vijf jaar toen hij zijn veters al goed kon strikken. Hij kwam in het weekend naar beneden op zijn eentje, keek TV totdat zijn oma toekwam. Af en toe was zijn mama er wel eens. Maar die liep constant te telefoneren. En als het dan zondag was, dan hadden ze ervoor gezorgd dat hij ook wel zijn bezigheid had. Ze hadden JL ingeschreven in de chiro. "Dan zit hij tenminste tussen de andere kinderen," zei zijn vader. " En zo hebben wij ook eens rust, want we hebben het zó druk." En als JL zijn rapport dan goed was en hij heel

fier zijn cijfers op de tafel legde, dan gaven zijn ouders hun bankkaart aan de oma, zodat die een heel duur cadeau kon gaan kopen, samen met hem. "Je hebt het verdiend" zei zijn vader dan, "koop je maar iets leuks". JL had dit allemaal eens verteld aan Kyno, en die op zijn beurt aan mij.

De volgende ochtend was alles kalm. Het was alsof JL een groot pak slaag gekregen had. Hij stond braafjes in de rij en liet iedereen met rust. Misschien was hij moe of misschien was hij bang. Hij was te stil om goed te zijn.

Alleszins waren wij niet meer bang om ontdekt te worden. De directeur had er niets over gezegd en dat zou hij nu ook niet meer doen.

hoofdstuk 9

Koppeldansen en Valentijnsdag

Kyno kwam al zingend naar school. Hij vond dat hij iets had om naar uit te kijken. De juf had vorige week gezegd dat we spelletjes gingen spelen tijdens de les en dat we een partner moesten kiezen. Kyno wist direct dat hij mij als partner wou. Hij kon niet wachten tot de bel ging. "Om te beginnen" zei de juf, "gaan we allemaal onze banken opzij schuiven, zodat we meer ruimte hebben." Misschien gaan we ook een beetje muziek gebruiken, dat is altijd leuker.

Het eerste spelletje moesten we in groepjes van 4 spelen. Eén iemand beeldde iets uit en de andere drie moesten raden wat. Het ging erom dat je goed samenwerkte. Tegen de zin in van iedereen, won het groepje van JL. Zijn pest-groepje ! Maar het was op een eerlijke manier gebeurd. En dus konden we alleen maar applaus geven. Iedereen moest toegeven dat ze het echt goed en vlug gedaan hadden. Zo speelden we nog een paar spelletjes, het werd steeds leuker.

Wat een toffe manier om naar school te gaan. Normaal gezien waren we aan het rekenen nu. Ik hou wel van rekenen, maar dit is veel leuker.

Bij één van de spelletjes was JL zijn groep als laatste ge-eindigd en hij kon het echt niet verdragen. Hij was een slechte verliezer. Hij begon te schelden tegen de anderen. "Het is jullie fout, waarom zijn jullie ook zo traag ?" Maar de juf zei : "JL, stel je niet aan. Iedereen mag toch eens winnen. En jullie hebben toch al meer dan één spelletje gewonnen."

Bij de volgende reeks spelletjes ging het erover om mekaar verdedigen. Je kreeg een zakdoek achteraan in je broek gestopt alsof het een staart was. En het was de bedoeling om zoveel mogelijk staarten te verzamelen per groep en natuurlijk om jouw staart niet te verliezen. Dus als je partner zag dat iemand je staart wou grijpen, dan moest hij je verwittigen en proberen om je te verdedigen. Het was heel grappig... we zaten mekaar de hele tijd na.... Soms vielen we op de grond en moesten we onze staart beschermen door op onze rug te blijven liggen. We bespraken wat we goed vonden en wat we fout vonden.

We hadden in de klas een spiegel en we gingen er één voor één voorstaan : "zelfvertrouwen krijgen" zei de juf. We gaan van iedereen een positieve-ik maken. Iedereen mocht opnoemen wat zijn goeie kanten waren en waarom. We hoorden vele goeie zaken zoals : ik ben sportief, ik doe steeds mijn best, ik heb vele sterke kanten, ik ben behulpzaam, zelfs ... ik zie er goed uit. Dat is pas zelfvertrouwen hebben !

De volgende opdracht was een dansopdracht : in koppel !!! Hier had Kyno de hele tijd op gewacht. "Hey Elle, wil jij mijn partner zijn ? We hebben toch al eens samen gedanst op een verjaardagsfeest en ik vond dat we dat best goed deden, zo samen." zei hij. "Tuurlijk", zei ik. "Heb je je dansbenen meegenomen ?" Wie zou JL gekozen hebben ? Hij vroeg het Seline, ze wou niet echt, maar niemand anders vroeg haar. Iedereen wist wel dat JL haar leuk vond. En ze zei ook ja.

We begonnen met een carnavalsliedje. De ene moest de andere nadoen, alsof we voor een spiegel stonden. Op het moment dat we naar links moesten draaien, draaide Kyno naar rechts en oeps.... hij keek recht in mijn ogen. Bijna had hij mij gekust. De rest had dit ook gezien en riep "woooooow." Ik werd hierover een

beetje verlegen en werd helemaal rood. In het begin van het schooljaar was Kyno een getrainde bullebak, maar hij was wel een beetje veranderd. De rest van de dansjes in koppel werd er veel gelachen. Het was alsof iedereen in de klas blij was en alsof er nog nooit iemand buitengesloten werd. Het was leuk.... we waren precies een familie.

Toen was het moment aangebroken voor de laatste dans. Omdat het bijna Valentijn was, moesten we een romantische dans doen. Het begon met een paar pasjes alleen, en dan stilletjes naar mekaar toe. Het was keileuk. Seline moest het tegen haar zin doen, maar opeens kwam JL heel dicht bij haar. Gelukkig kon ze zich nog wegtrekken.

De juf zei tegen het einde van de les : "Vind je niet dat we veel bijgeleerd hebben ? Nochtans geen rekenoefeningen, geen taal, geen wero." "Vandaag hebben we geleerd dat als we samenwerken, we sterker zijn. Dat iedereen af en toe graag een winnaar is en als we verliezen dat we ons dan wel sportief moeten gedragen. Dat we voor onszelf moeten opkomen en dat we mekaar moeten verdedigen. We leerden ook dat er in iedereen iets goeds zit en als je mekaar een kans geeft, dat je dat goede in de anderen ook ziet. Jullie moeten respect hebben voor mekaar." Wij knikten alsof er ons hoofd ging afvallen en waren het er allemaal over eens dat we dit gauw eens moesten opnieuw doen.

De week daarop was het Valentijn. Nu Kyno zo gedanst had met mij, bracht hij mij een Valentijnskaart mee. Er stond niet zoveel op. Enkel dat hij me "leuk-leuk" vond. En ik was er blij mee want ik vond hem ook wel leuk. JL had er stiekem ook ééntje voor Seline. "Wil jij mijn valentijn zijn ?" stond er op zijn kaart. Maar Seline dacht er helemaal zo niet over. Ze bedankte JL dat hij aan haar dacht, maar zei dat ze het leuker zou vinden dat hij in het vervolg altijd vriendelijk zou zijn tegen iedereen. JL was teleurgesteld. Hij liep weg, botste tegen Rick op. Rick viel op de grond, maar JL liep gewoon door. Hij zag er behoorlijk boos uit. JL was ook boos, hij was vriendelijk geweest. Iedereen had het gezien en nu had Seline nu juist neen tegen hem gezegd ? Dat kon hij niet verdragen. Daar zou ze spijt van krijgen. Wacht maar af !

hoofdstuk 10

Eens een pestkop..... altijd een pestkop !

Gelukkig was er een vakantie tussen geweest en zou iedereen over zijn vakantie vertellen, dacht JL. Want hij wou absoluut niet herinnerd worden aan het idee dat Seline neen had gezegd tegen hem. Toen hij op school aankwam, keken ze hem aan. "Wat ist, jong" zei hij "heb ik iets van je aan"? Oei oei, daar was dat toontje weer. Gauw de andere kant op kijken en niets antwoorden. Toen ging de bel. JL liet iedereen struikelen als ze voor hem liepen. Je hoorde hem woorden zeggen als "druiloor, oelewapper, domkop," Maar hij had geen geluk, want niemand reageerde. Iedereen deed alsof hij niet bestond. Omdat hij geen reactie had, werd hij nog bozer.

In de klas zat hij op de laatste rij. Er zat nog altijd niemand naast hem. De juf vond dat beter zo. Op de bank voor hem, zat Claris. Hij vond het hilarisch om altijd op haar stoel te schoppen. Ze draaide zich om en bekeek hem kwaadaardig. Hij trok zijn ogen open en zijn schouders omhoog, alsof hij wilde zeggen dat hij er niets mee te maken had. "Alsjeblieft zeg" fluisterde ze op een toon met nadruk. "Oe, ik ben bang hoor" lachte JL terug. De juf had dit ondertussen opgemerkt en beval : "Claris en JL, beiden in de gang gaan staan." Terwijl ze naar de gang gingen pruttelde Claris tegen : "okay, maar het is mijn fout niet hoor, juf." "Ja,ja, best mogelijk, maar ik zag je mond bewegen en volgens mij staat die mond nog altijd op jouw gezicht." Terwijl Claris zuchtte en protesteerde, zei JL : "Wathever, wat jij wil !" Het werd rustig in de klas.... maar in de gang was het een chaos. Je hoorde Claris regelmatig zeggen : "JL, stop ermee. JL, blijf eraf ! JL, hou je handen thuis." JL was bezig met de handschoenen van de rest van de klas te verwisselen. Hij had de muts van Luk aan de kapstok gehaakt en er zitten aan trekken totdat er een draad los was. Hij liep door de gang met de muts in zijn handen. De korte losse

draad werd een lange losse draad en midden in de muts, het bovenste gedeelte was een groot gat. Hij trok de draad los met zijn tanden en hij hing de muts weer op zijn plaats. Met open mond ging Claris terug naar binnen in de klas om de juf op te hoogte te brengen. Toen de juf die muts zag, kon ze haar ogen niet geloven. Had JL dit nu echt gedaan, terwijl hij al op straf stond ? Hij zag er nochtans heel onschuldig uit.

"Jongen," zei de juf "als je zo voortdoet, zal je later nog in de gevangenis belanden." "Je zou toch niet graag hebben dat je een klant van je ouders moet worden, zeker ?" Toen JL het woordje "ouders" hoorde, was het alsof zijn wereld stilstond. Dat zou hij nu echt niet kunnen verdragen, dat zijn ouders dit allemaal zouden weten. Zijn ouders zeiden altijd tegen iedereen : "onze JL, dat is een echt voorbeeldkind". Het zou nogal een shock zijn. Thuis was JL altijd rustig : ofwel studeerde hij, of hij keek TV of hij speelde op zijn spelcomputer of hij was bezig met zijn oma te helpen. Zoals zijn ouders dus vertelden : "een echt voorbeeldkind." Dat mocht niet veranderen, hij wou dat ze zo over hem dachten. Als hij ze thuis hoorde praten over de boeven, dan zeiden ze dikwijls dat die boeven al boefjes waren toen ze nog naar de school gingen. Ze zeiden dat hun toekomst er net zo uitzag als hun verleden. Het waren pestkoppen en nu zijn het mislukkelingen. En hij wou niet dat zijn ouders zo over hem zouden denken. En erger nog... zijn oma, zijn lieve oma. Hij moest de juf op een ander idee brengen. Hij kon niets beter bedenken als : "juf, ik weet niet waarom ik het deed... maar het spijt me." De juf vond dit al heel wat : een bekentenis en een excuus ! Iedereen keek hem aan. Niemand wist of dit één van zijn truukjes was of dat hij het echt meende. Deze keer was hij gered, alweer !!! Het was alsof JL een speciale beschermengel had. Eentje die hem keer op keer op keer weer redde. De juf gaf hem een straf : hij moest klusjes uitvoeren zoals papiertjes oprapen, bordenwissers uitkloppen... tja, klusjes in de klas en tijdens de pauze. Dan kon hij terwijl ook geen stoute streken uithalen. Het had precies goed gewerkt om over zijn ouders te praten, want de weken die volgden was hij redelijk kalm. Af en toe zag je wel eens hoe hij iemand deed vallen, maar jongens van acht zijn af en toe wel eens wild. En als niemand het hoorde, schold hij zo hard hij kon. En als de juffen in de buurt waren, was hij poeslief.

En tegen dat het einde van de schoolweek kwam, riep hij bij het buitengaan in de poorten : "sukkels... jullie krijgen mij nooit klein."

"Pesten is mijn ding, ik leef om te pesten. Mijn hobby is ambras maken."

"Hij zal het nooit afleren" zeiden we tegen mekaar.

Eens een pestkop altijd een pestkop !